

D ů v o d y :

Jednání, nařízené rekursním soudem prvému soudu může záležeti jen v tom, že prvý soud ustanoví o žalobč první rok (§§ 230, 239 c. ř. s.). Rozhodnutí okresního soudu zahrnuje tudíž v sobě usnesení, že má býti položen rok. Položení roku nelze však napadati zvláštním prostředkem opravným (§ 130 odstavec druhý c. ř. s.), dovolací rekurs jest nepřipustným a byl dle § 526 odstavec druhý c. ř. s. zavržen. Okolnosti, jež zalovaná uvádí v dovolacím rekursu, by dolíčila, že příslušným jest nikoliv obchodní soud v Praze, nýbrž krajský soud v Uherském Hradišti, po případě okresní soud v Napajedlích, lze uplatniti jen při prvním roku námitkou místní neb i věcné nepřislušnosti dovolaného soudu. Nemá právního významu, že rekursní soud nařídil soudu své stolice, by vyčkal právní moc zrušujícího usnesení, neboť výhrada ta jest nezákonná. Nebylť rekursní soud oprávněn, měniti ustanovení zákona a připouštěti opravný prostředek tam, kde ho zákon vylučuje.

Čís. 2109.

Ve věcech záboru zastupován je stát vůči třetím osobám, soudům a úřadům Státním pozemkovým úřadem, nikoli finanční prokuraturou.

Právní povaha poznámky záboru.

V otázkách, jež nejsou upraveny zákony o pozemkové reformě dlužno na poznámku záboru použítí obdobných ustanovení knihovního zákona o knihovních poznámkách § 20 knih. zák. (na př. § 52 knih. zák.).

Nelze povolití výmaz poznámky záboru na základě nálezu nejvyššího správního soudu, jímž bylo rozhodnutí Státního pozemkového úřadu zrušeno pro neúplnost řízení.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1432/22.)

Vlastník zabraného majetku, na němž byl zábor knihovně poznamenán, domáhal se výmazu poznámky záboru, přiloživ k žádosti rozhodnutí nejvyššího správního soudu, jímž byl zábor zrušen pro neúplnost řízení. Knihovní soud výmaz poznámky záboru povolil, rekursní soud žádost zamítl. **D ů v o d y :** Knihovní poznámka záboru byla povolena na žádost Státního pozemkového úřadu dle § 16 zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. Knihovní soud není oprávněn zkoumati, zda se zábor stal po zákonu platně (§§ 10, 14 a 15 cit. zák.). Výmaz řečené poznámky může dle toho povolen býti zase jen na žádost Státního pozemkového úřadu neb alespoň s jeho svolením (§ 76 knih. zák.). Takové svolení rozsudkem nejvyššího správního soudu v Praze ze dne 8. března 1922 prokázáno není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Co se týče především námitky, že Státní pozemkový úřad nebyl oprávněn ku stížnosti, nýbrž prý jen finanční prokuratura jménem státu, odkazuje se na předpis § 4 zák. o Státním pozemkovém úřadu, dle něhož Státní pozemkový úřad zastupuje stát co do všech práv a závazků,

vzniklých prováděním zákonů o záboru, naproti třetím osobám i soudům, z čehož oprávnění jeho zakročovati samostatně, bez prostřednictví finanční prokuratury, jasně vyplývá.

Poznámka záboru je svého druhu, neboť nespadá ani pod poznámky písm. a) ani písm. b) § 20 kn. zák. Pod ony ne, protože omezení dispozice, nastalé už zábořem samým, působí proti každému, i když poznámky není; a pod druhé ne, protože účinky, jež zakládá, nejsou s ní spojeny ani podle zákona knihovního, ani podle civ. soud. řádu, nýbrž podle zákonu o reformě pozemkové, na př. v § 23 zák. náhr. Nicméně je podobna poznámkám obojího toho druhu, a to druhu písm. a) proto, že uvádí v patřnost omezení dispozičního práva jako tyto, a druhu písm. b) proto, že zakládá účinky dle zákonů (o reformě pozemkové) s ní spojené, a dlužno tedy v otázkách, které zákon v příčině poznámky takové nerozřešil, sáhnouti k obdobě předpisů o poznámkách § 20 knih. zák., tedy i předpisu § 52 kn. z., dle něhož výmaz poznámky § 20 písm. b) knih. zák. děje se na základě důkazních listin. Nelze tedy sice souhlasiti s rekursním soukem, že výmaz může býti povolen jen na žádost Státního pozemkového úřadu nebo s jeho povolením — avšak stěžovatel dukazní listiny, jakou zákon vyžaduje, nepředložil, neboť náleze správního soudu, o nějž žádost výmazní opřel, takovou listinou není, praví se v něm, že pivovar sporný může býti považován za zabraný jedině tehdy, jestliže, přičten k ostatnímu nemovitému majetku Karla T. (předchůdce stěžovatelova v držbě) přesahuje s tímto majetkem výměru, v § 2 zák. záb. uvedenou, to však nebylo zjištěno, a bylo proto rozhodnutí Státního pozemkového úřadu jako nezákonné zrušeno, takže, jak se výslovně praví, nebylo možno řešiti otázku, zda řečený pivovar jest objektem vyloučeným ze záboru dle § 3 lit. a) zák. zák. Dle předpisu § 7 odstavce druhý zák. ze dne 22. října 1875 čís. 36 ř. zák. pro 1876 má správní úřad v takovém případě, když rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno, další opatření učiniti, jsa při tom vázán na právní názor v nálezu správního soudu vyslovený a dlužno tedy toto nové rozhodnutí vyčkati. Nálezem tím nebylo tedy rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, že pivovar se prohlašuje za objekt záboru podrobený, zrušeno proto, že pivovar záboru nepodléhá, nýbrž proto, že není to na základě posavad zjištěného stavu věci možno řešiti, tedy vlastně pro neúplnost dle § 6 odstavce druhý zák. Takový náleze není listinou dukazní ve smyslu § 52 kn. zák. t. j. listinou dokazující, že pivovar zabrán není.

Čís. 2110.

Povinnost vzdálenějších příbuzných (děda atd.) ku výživě dětí jest jen přechodná. Nelze jim uložiti větší závazek než byl uložen rodičům. Dlužno však přihlídnouti k tomu, zda jsou majetkové poměry dalších příbuzných snad neutěšenější, nežli byly kdysi majetkové poměry rodičů. Otcovská bába jest povinna k výživě jen, nemůže-li ji plniti otcovský děd.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1436/22.)